

tegen den wand aangeschoven, wat haar een gevoel van rust gaf. Aan den anderen kant had ze den breeden schouder van Wouter.

Ze bestelden. Bella vroeg om een ice-cream-soda en Annie, op den klank afgaande, wilde hetzelfde hebben. Mien wenschte niets anders dan thee. Daar had ze echt trek in, zei ze er, als verontschuldigend, bij. Wouters vriend lachte vergoelijkend, als om een kind, dat nog met de pop speelt.

Mientje keek nieuwsgierig om zich heen en moest zich bekennen, dat het meest gevreesde niet het ergste bleek. De muziek speelde met entrain het modewijsje van Theodoor, die op de grüne Wiese op zijn Violine speelde. Ze voelde zich behagelijk worden — stil luisterde ze naar het praten van de anderen. Toen haalde Wouter zijn sigaretten-koker te voorschijn en zijn vriend volgde zijn voorbeeld. En Bella nam een sigaret en, o, Annie nam er ook een. „O, Ans” ontsnapte haar. „Dat mag niet!” Moe wilde volstrekt niet hebben, dat ze rookten, dat had ze al zoo vaak gezegd.

„Stel je voor,” ginnegapte de oudere zuster, „Moe is d'r toch niet bij! Denk je dat dit m'n eerste sigaret is? . . . Niet klikken, hoor,” voegde ze er geringschattend-beschermend aan toe.

Mientje zweeg, vuurrood. De tranen sprongen haar in de oogen. Ze roerde in haar thee, om zich een houding te geven. Annie vroeg met een overmoedige hoofdbeweging om een nieuw vlammetje. Wouter plaagde haar luidruchtig, dat ze zijn lucifer had uitgeblazen. Ze wist toch wel, wat daar opzat? Annie trok de sigaret aan, haar glanzende oogen strak in die van Baars, met een coquette belofte. De eerste rookpluim, die ze uitblies, kwam in het gezicht van Mientje, die juist opzag. Even keken de zusters elkaar aan. Toen sloeg de jongste de oogen neer, sterk kleurend.

Ze bleven lang zitten. Mientje sprak weinig meer; ze zat op heete kolen. Haar argelooze vreugde van den vorigen dag, omdat An er bij zou zijn, was geheel verdwenen en heimelijk kwam de wensch aansluipen, dat ze maar alleen was gegaan met Wout, dan had ze hem voor zich gehad, en nu nam An hem heelemaal in beslag met d'r drukte. An rookte en ze dronk van die dranken en ze zag er aardig uit met dat kleurtje. . . . O, was Annie maar niet meegegaan — dacht ze wanhopig en even, heel even, kwam de gedachte in haar op, dat ze daarnet in de bioscoop Wout maar zijn gang had moeten laten gaan, haar hand laten pakken en streelen, dan zou hij nu niet zoo lief zijn tegen An. Nu was hij natuurlijk boos. . . .

Op straat namen ze afscheid. Wouters kennissen gingen den anderen kant uit en Baars nam de twee zusjes onder den arm en stapte opgewekt de Poten door. Mientje kon hem schier niet bijhouden.

Annie praatte honderd uit en Wout maakte gekheid met haar, boog zich telkens naar haar over en dan gierde ze van het lachen. Bij het oversteken van een straat, toen ze, in haastig uitwijken voor een aansnor-